

te verraden. Zij luisterde met welwillende aandacht, omdat de poëet Bredero een bezoek bracht, en het woord tot haar richtte, maar uit niets bleek, dat zij ook maar de geringste belangstelling voor den jonkman koesterde. Gedurende dit eerste samenzijn kwamen Jan Teller en Isaäck van der Voort bij het gezelschap. De Napelsche koopman gedroeg zich kloek en waardig tegenover den bezoeker, met wien hij over Italiaansche poëzie sprak. Madalena toonde, dat zij Italiaansch verstond, en wierp somtijds eene opmerking in het gesprek, waaruit te gelijk haar smaak en hare letterkundige kennis bleken. Maar het alleraangenaamst was het voor Bredero te bespeuren, dat de hoogheid, waarmede zij hem bejegende, ook aan neef Van der Voort ten deel viel. 't Zij ze tot hem, 't zij ze tot den bruinen Brabander sprak, altijd bleef ze met kalmen ernst zich zelve meester; immer scheen het, dat zij elk vleierend woord, iedere toespeling op hare bekoorlijkheid, met de volmaakste onverschilligheid aanhoorde.

Nauw eene week na Bredero's eerste bezoek had Jan Teller eene vroolijke waardschap in den Gekroonden Bok gehouden, waarbij Bredero en zijne zuster Stijntje verschenen. Tot zijne ontsteltenis bemerkte Gerbrand, dat de gastheer de blijde bijeenkomst inzonderheid had belegd met het doel een vriend van zijn neef Van der Voort te ontvangen — en die vriend was Ridder Theodore Rodenburgh. Deze had alle zeilen bijgezet, om in een zeer weidsch kostuum voor den dag te komen. Hij droeg een gouden keten van duizend ducaten, hem door Philips III, Koning van Spanje, geschonken. Van der Voort had Rodenburgh herhaaldelijk in Italië ontmoet, toen deze in dienst was bij den Hertog van Toskane. Bredero had met groote tegenwoordigheid van geest zich tot de gastvrouw en Madalena gewend; Rodenburgh keuvelde met Van der Voort in het Italiaansch. Jan Teller onderhield zich op zijne gewone gulle wijze met Stijntje, die opgetogen was over de vriendelijkheid der Tellers en over de schoonheid van Madalena. Op verzoek der gastvrouw moest Bredero, bijgestaan door zijne zuster, een zijner eigene liederen zingen met begeleiding van luit en theorbe. Het was eene afspraak bij zijn eerste bezoek gemaakt, en daarom was ook Stijntje op deze waardschap genoodigd.

Bredero voldeed aan het verzoek, en zette zich naast deze. Nadat ze beiden unisono het thema: „Pots hondert duysent slapperment” als praeludium hadden doen hooren, hief Bredero aan:

„Jannetje, mijn soete beck!
„Ey lieve blijft wat staen!”

waarop Stijntje inviel:

„Wat schortje, seght jij ouwe geck!
„Ick raetje laetme gaen.”

Bredero antwoordde:

„Al 't gelt, dat ghij hier leggen siet,
„Dat is voor u alree!”